

Ганна ГОРПИНІЧ

ЛІКАРКА з Постольного вже кілька років рятує життя наших бійців

Жінок на війні дуже багато. Їх називають янголами війни. Вони разом з нашими хлопцями-захисниками бувають там, де дуже гаряче і обстріли накривають дощами. Вони завжди поруч, бо часто саме від них залежить життя українських бійців. Роль волонтерів-медиків в успіхах нашої армії важко переоцінити, а усвідомити її можуть лише ті, кого одного разу врятував такий янгол.

Ця історія про дівчину з невеличкого села Постольне в Сумському районі. Про дівчину, яка, не послуховавши ані батьків, ані друзів, відправилася туди, де її знання та навички були на вагу золота.

Марина Білінська – жвава доброзичлива дівчина. Погодившись на інтерв'ю після добової зміни у Центральній лікарні м. Суми, вона ніби все ще сповнена сил та енергії. Марина – лікар-анестезіолог реанімації. Вона має ту саму медичну спеціальність, якої так не вистачало на сході у 2014 – 2016 роках. Та й зараз такі, як вона, мають особливу шану серед бійців АТО.

Про своє дитинство та юність Марина розповідає неохоче, говорить, що немає чого розповісти: «По-перше, я не люблю своє дитинство, а по-друге, я майже нічого з нього не пам'ятаю. Дитинство нічим не запам'яталося – воно було проведене в селі, тому нічого цікавого розказати про нього не можу. Звичайне сільське дитинство. На городі, та й усе».

Далі було навчання в хіміко-біологічному ліцеї та медичному інституті м. Суми.

Тато дівчини – сільський голова Постольного, а тому донька просто не могла згнати репутацію родини.

Закінчивши інститут, Марина

Янгол війни

пару днів мені перетелефонували й сказали: «Приїжджайте». І це був Перший добровільний мобільний шпиталь ім. Миколи Пирогова. Це зараз вже про нього вся Україна знає, по всім каналам говорять, а тоді він тільки розвивався, про нас ніхто не знав».

Мене штовхнули – і на мене купа хлопців, а я лежу й думаю: «Ви мене зараз задушите!» Я тоді думала, скоріше б вони повставали з мене. Це зараз вже смішно. Тоді, коли обстріл закінчився, ми вийшли всі. Мені налили рюмку, я її випила. Ми поїхали до того місця, де

а ми всі, реаніматологи, травматологи, з освітою. Не всі бригади, звісно, але були бригади, де нас не любили. А хлопці всі були ввічливі. Якщо щось треба було, солярки чи дров, допомагали завжди. Ніхто нічого не жалів для нас».

Та, не дивлячись на конфлікти з

багато друзів. Багато друзів втратила, але я про них не шкодую. Втратила через непорозуміння. У мене були подруги, друзі, які досі говорять: «Це мене не стосується». Вони перестали для мене існувати. Але я знайшла справжніх друзів. Людей з великої букви. Ми переписуємось, телефонуємо один одному, інколи зустрічаємось. Сядемо, вип'ємо, поплачемо», – говорить вона.

Єдиною людиною, котра завжди підтримувала та підбадьорювала Марину, була її сестра: «У мене є менша сестра. У неї двоє маленьких дітей. Вона зараз у декреті. Ми з нею дуже дружні».

Про те, що на мирній землі її мало хто розуміє, Марина не шкодує. Єдине, що викликає у неї відчай, – це те, що на війні, яка забрала тисячі життів українців, дехто в Україні робить бізнес. Затяжний конфлікт, що міг бути завершений за рік-два, триває вже чотири роки. І кінця-краю йому не видно.

«А тепер всі розуміють, що це

стала до роботи у Сумській міській лікарні, допомагаючи проводити операції та відновлюватися після них пацієнтам. Аж раптом у країні сталася біда. Події на Майдані не лишали молоду лікарку байдужою.

«Свого часу я дуже хотіла поїхати на Майдан. Коли він лише тільки розпочався. Але увесь час мені щось заважало, особисті якісь обставини. І от я не їхала, не їхала, не їхала. І так я туди й не потрапила, про що шкодую й досі. Але то вже таке...» - пригадує Марина.

Тоді дівчина ще не знала, що доля готує їй до більш відповідальної, більш складнішої та небезпечнішої

Перша ротація дівчини була влітку 2015 р. в район Попасної. Тоді з нею поїхав колега по роботі та лікар-травматолог. Для них це була перша і остання поїздка. Одного разу побачивши війну з середини, двоє колег більше не захотіли повернутися в пекло на землі. Але не Марина. «Перший раз із Сум ми поїхали втрьох. Я, мій колега, і ще був лікар-травматолог. Вони з'їздили раз і більше не поїхали. Ну а я не могла не повернутися. Мене туди тягнуло постійно. Я розуміла, що треба щось робити», - розповідає волонтерка.

Перша ротація дівчини була влітку 2015 р. в район Попасної

місії – участі у антитерористичній операції на сході України. Рятувати життя солдатів-захисників і стати для багатьох з них янголом-охоронцем.

Про своє рішення стати волонтером Марина Білінська розповідає так: «Поїхати допомогти туди (в зону АТО) я давно хотіла. Але тоді на мобілізацію ще не брали дівчат. Ми там не потрібні були взагалі. Хоча ми ходили, дізнавались про все те. Але нам сказали: «Дівочки, сидите дома». І ми шукали якісь такі можливості. Тоді вже з'явилися госпітальєри. Це одна з перших організацій. І товариш мій, колега, якось мені зателефонував і каже: «Марино, я тут знайшов на сайті організацію». Ми зайшли на той сайт, подивилися, що організація ця працює з зими 2014 року. І найнеобхіднішими там були анестезіологи, травматологи. Ми зареєструвалися, і буквально через

Про свої перші враження від побаченого на передовій дівчина розповідає дуже детально, хоч від неї сьогоднішньої їх відділяє три роки: «Ви знаєте, на моїй сторінці у Фейсбуці стоїть моя улюблена фраза: «В першу чергу, ти – мужик, а вже потім ота маленька слабка дівчинка». Тому, може, це буде якось дивно звучати, але мені не було страшно. Розумієте, страшно вже потім. От найперший наш виїзд, він так склався, що мого товариша поставили на Луганське, його тоді обстрілювали дуже сильно. І їх поставили на самий край. А я була трошки далі. І їх так обстріляли, що на нього виспалась хата, стіни. Ми поїхали їх забирати, і знову почався обстріл. І всі хлопці побігли ховатися. Ми побігли ховатися у погріб, і мені лишалося сходинок три або п'ять, і я чую, хтось заду кричить «Прикривайте лікаря!»

вже не діставали обстріли, може, кілометрів п'ять. Надали допомогу хворому. І лише коли ми виїхали за ту позначку, я усвідомила, що я злякалась. Тобто, коли ми вже зробили роботу, прийшло розуміння. Поки ти роботу не зробив, боятися ніколи».

З того випадку розпочалася служба дівчини в добровольчому пересувному шпиталі. З того часу було багато випадків, коли від смерті Марину та її пацієнтів рятувало лише диво. Одну з них дівчина розповідає нам. Здається, що така історія могла б трапитися у голівудському блокбастері. Але вона абсолютно реальна: «Також був випадок під Докучаєвськом, про це в новинах показували. Нам по рації передали, що був обстріл і поранили хлопця. Ми приїхали туди, забрали його, перебинтували, оглянули і відправили у Волноваху, в госпіталь. І вже потім ми дізналися, що в нього в сідниці застряг снаряд і просто якимось дивом не розірвався. Бо рознесло б його, мене, мого фельдшера, водія – всіх. Тоді всі приходили і казали: «З днем народження!» - а я не розуміла. Мені вже потім розповіли. Тоді вже до того хлопця приїжджали мінери».

Мабуть, саме через такі історії медиків-волонтерів і називають янголами та висловлюють їм надзвичайну шану. Хоча були й ті, хто своє марнославство ставив вище за життя солдата: «Хлопці ставились завжди з повагою. Ніколи в нас не було ніяких історій з ними. Нас, скоріше, не любила медрота. Вони нас не любили, тому що, з одного боку, ми їм допомагали, а з іншого, ми забирали їхню славу. Вони нас не дуже любили. Там служили в основному фельдшери, медсестри,

медиками ЗСУ, волонтери ніколи не шкодували для них ані ліків, ані перев'язувального матеріалу. Адже там, де на кону стоїть людське життя, немає місця чварам. Наша співрозмовниця розповідає, що на момент початку збройного конфлікту на Донбасі українська армія не мала не тільки форми, а й елементарних ліків: «Спочатку в ЗСУ не було нічого. У нас було дуже багато волонтерської допомоги. У нас були препарати і з Канади, і з Америки. Спочатку ЗСУ не мали шприца. Вони приходили до нас, просили, ми їм усе давали. А от восени 2015-го вони були вже від нас незалежні. Аптечки від НАТО в них були, шикарні. Вони були забезпечені всім».

Звісно, рішення стати волонтером і поїхати в АТО не дуже радо сприйняли рідні Марини. Дівчина на війні – навряд чи таку долю хотіли батьки для своєї старшої доньки. «Батьки – то окрема історія. Спочатку тато психував. Він у мене дуже емоційний, як і я. Мама була дуже засмучена. Але вони мене не те що відмовляли, а скоріше, намагалися зробити так, щоб я сама відмовилась. Фраз типу «Ні, не їдь» - такого не було. Просто вони дуже сильно переживали. І коли я збиралась їхати другий і третій раз, то вони були проти. А коли я сказала, що коли така доля, то мене і тут біда знайде, тому я все одно поїду, після цього вони змирилися. Ми зізвонювались кожен вечір. Я зобов'язана подзвонити, відзвітувати, що зі мною все добре», - розповідає дівчина.

Особливої підтримки не відчувалося і зі сторони друзів. Власне, своє ставлення до друзів волонтерка сформувала вже після повернення: «Я знайшла там дуже

вже все купля-продажа, збагачення невідомо кого. Я нічого не можу сказати. Від цього патріотизм не падає. Але падає відчуття захищеності. Нікому ти не потрібен. Розчарування величезне. Коли самі хлопці говорять, що дайте наказ, дайте три дні. Але ніхто цього наказу не дає, бо це величезні гроші. Тільки не наші з вами. Знову ж таки, не секрет, що всі ці пільги, хто їх отримував... Хлопці роками роками не отримують землі, і не отримують. Все куплено-продано. І це бісить. Бісить, що ти нічого не можеш зробити. У людей сприйняття вже немає. Є розуміння того, що нами маніпулюють. Є величезне розчарування», - зі сльозами на очах говорить наша героїня.

Дівчина вірить, що подолати ворога, котрий запустив свої щупальця в середину нашої країни, можна лише за умови єдності українців, готових допомагати, підтримувати, боронити свою землю. «Це залежить від людей. Люди не мають перекладати проблеми країни на когось іншого. Якби кожен був патріотом, то цього б взагалі не сталося. А зупинити це все може тільки єднання», - впевнена Марина.

А ще вона знає, що на війні дуже багато жінок: «В самому нашому ПДМШ дуже багато дівчат. В медротах багато дівчат. Хоча були такі бригади, де командири принципово не приймали собі дівчат. Але здебільшого багато. Це здебільшого медрота». Тому говорити, що війна – не жіноча справа, не варто. Війна в Україні об'єднала всіх: і жінок, і чоловіків. Певно, у цій єдності і є особливість українців. Особливість, котра в кінцевому залишку призведе до перемоги. **Т**